

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 216.

Anden Samling.

73de Møde.

Tirsdagen den 4de Februar.

(Fortsat).

Ordføreren (fortsat): Man har tænkt sig, at de Ord „af Communen“ kunde udgaae, altsaa, at der blot skulde staae: „Borgervæbningens Chef, Overlægen, Auditeurerne og Secretairen ved den borgerlige Indrullingscommission nyde, som kongelige Embedsmænd, den for deres Stilling reglementerede Gage og have Adgang til Pension“; maaſtee kunde der tilføies „efter de almindelige Regler“. Det er blot Noget, jeg foreløbigt tillader mig her at bemærke; thi nu kan det naturligvis ikke være Tale om at sætte dette Endringsforslag under Afstemning, men jeg har blot bemærket det for en følgende Behandlings Skyld af Sagen. — Hvad det Tillæg angaaer, som vi have foreslaaet til Paragraphen, da er det skeet, fordi man ansaae det fornødent, at der blev truffet en Bestemmelse i Loven selv om den Rang, som skulde tilkomme Væbningens Officerer og øvrige Betjente. Man har nemlig troet, at Loven selv var det rette Sted for en saadan Bestemmelse, da den jo dog skulde grundes paa en Beslutning af den lovgivende Magt, og at den altsaa skulde have sin Plads i Loven, og ikke i Reglementet. Vi have iøvrigt tilladt os at foreslaae, at det med Hensyn til Officerernes og de øvrige Betjentes Rang og deres Ret til at bære Armeens Felttegn maatte forblive ved de hidtil gjældende Bestemmelser desangaaende. Der kunde opstaae Spørgsmaal om, hvorledes der skulde forholdes for det Tilfælde, at en Officer havde benyttet sig af den Ret, der gives ham i § 26, til, naar han ikke længere maatte ønske at forblive i sin Stilling, at træde tilbage i de Meniges Rækker, hvorvidt denne Omstændighed skulde have nogen Indflydelse

paa den Rang og Ret til at bære Felttegn, som han har erhvervet sig. Det synes imidlertid at følge af Sagens Natur, at den Officer, der benytter sig af denne Bestemmelse, ikke kan gjøre det med Reservation af disse Rettigheder, som maae ansees bundne til hans Stilling som Officer. Det er jo kun, naar Vedkommende har tjent en vis Tid, at han har erhvervet sig Ret til at beholde disse Rettigheder, eller naar de tillægges ham ved speciel kongelig Resolution. Men, er ingen af disse Betingelser tilstede, forekommer det Udvalget, at det er naturligt, at, naar Officeren ikke længere ønsker at beholde sin Stilling, og træder tilbage, han saa ogsaa maa give Afkald paa disse Rettigheder.

Justitsministeren: Dersom jeg, saaledes som den ærede Ordfører har antaget, kunde ansee det som en Selvefølge, at det var den lovgivende Magt, som maatte bestemme Rangene for Borgervæbningens Officerer, saa vilde jeg ogsaa erkjende, at det maatte være Stedet i Borgervæbningsloven og ikke i Tjenestereglementet, hvor en saadan Bestemmelse maatte findes. Men jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører i, at ansee det som en Selvefølge; jeg maa tværtimod holde for, at det ikke er den lovgivende Magt, som vilde have at bestemme Rangene for Officererne. Det er jo bekjendt, at enhver til Rang i Lovgivningen knyttet Forret er affaftet ved Grundlovens 97de Paragraph, og det forekommer mig, at, selv om det tidligere, førend denne Bestemmelse kom ud, kunde have været anseet som et tvivlsomt Spørgsmaal, om Bestemmelsen af Rang for visse Embedsclasser skulde være en Lovgivnings-sag eller en administrativ Sag, en Regjerings-handling, hvis Udøvelse maatte tilkomme Kongen, saa synes det mig, da denne Grundlovsbestemmelse engang staaer, slet ikke mere tvivls-